25 Years of
1974 - 1999
PDSU
Silver Jubilee Celebrations

చరిత్ర పొత్తాలపై కాషాయ గ్రహణం

బాలగోపాల్

చరిత్ర పాఠాలపై కాషాయం నీడ

కె. బాలగోపాల్

25 Years of PDSU
1974 - 1999
Silver Jubilee Celebrations

పి.డి.ఎస్.యు. ప్రచురణ

చరిత్ర పాఠాలపై
కాషాయ నీడ

- డా॥ కె. బాలగోపాల్

ప్రతులు : 2000

ప్రతులకు :

ప్రచురణ : ప్రగతిశీల ప్రజాస్వామ్య విద్యార్థి సంఘం (PDSU)

ప్రచురణ కాలం : 99 డిసెంబర్ 10,11 - PDSU రజతోత్సవాల సందర్భంగా

ముఖచిత్రం : మోహన్

వెల : 10/-

ప్రతులకు :

మార్క్స్‌భవన్, 658, విద్యానగర్ 7వ లైన్, హైదరాబాద్ - 44.

దిశ పుస్తక కేంద్రం, చిక్కడపల్లి, హైదరాబాద్.

నవోదయ బుక్ హౌజ్, కాచిగూడ చౌరస్తా, హైదరాబాద్

ప్రజాశక్తి బుక్ హౌజ్, చిక్కడపల్లి, హైదరాబాద్.

మైత్రి బుక్‌హౌజ్, విజయవాడ.

ప్రగతి బుక్‌హౌజ్, విజయవాడ.

కంపోజింగ్ : నవ్య ప్రింటర్స్, హిమాయత్ నగర్, హైదరాబాద్, ఫోన్ : 3223672.

ముద్రణ : కార్డ్ బాక్స్ ప్రింటర్స్, హైదరాబాద్.

టైటిల్ : ప్రగతి ప్రింటర్స్, రెడ్‌హిల్స్, హైదరాబాద్.

మా మాట

ప్రగతిశీల ప్రజాస్వామ్య విద్యార్థి సంఘం (పిడిఎస్‌యు) రజతోత్సవాలను 1999 డిసెంబర్ 10, 11 తేదీలలో హైదరాబాద్‌లో జరుపుకుంటున్నది. తన 25 సంవత్సరాల ఉద్యమ చరిత్రను, స్ఫూర్తిని విద్యార్థిలోకానికి అందజేయడం కోసం కొన్ని పుస్తకాలను ప్రచురిస్తున్నది. ఇందులో భాగంగా మతతత్వ ప్రమాదాన్ని, ముఖ్యంగా పాఠ్యాంశాల్ని మార్చచూసే కేంద్ర ప్రభుత్వ దుర్మార్గమైన విధానాలను ఎండగట్టాలని భావిస్తూ "చరిత్ర పాఠాలపై కాషాయ నీడ" అనే ఈ పుస్తకాన్ని వెలువరిస్తున్నది. అడిగిందే తడవుగా ఎంతో శ్రమకోర్చి డా॥ కె. బాలగోపాల్ ఈ పుస్తకాన్ని రాశారు. మత తత్వాన్ని ఎండగట్టడంలో, సెక్యులర్ విలువల్ని పరిరక్షించడంలో ఈ పుస్తకం ఉద్యమకారులకు ఎంతగానో ఉపకరిస్తుందని భావిస్తున్నాం.

ప్రచురణకర్తలు

చరిత్ర పాఠాలపైన కాషాయం నీడ

భారతీయ జనతాపార్టీ ప్రభుత్వం పాఠ్య పుస్తకాలలోనూ పాఠ్యాంశాలలోనూ జోక్యం చేసుకుని వాటిని తిరగరాసే ఉద్దేశ్యం ప్రకటించడం చాలా మందికి ఆందోళన కలిగించింది. ముఖ్యంగా, మన దేశ చరిత్రకు సంబంధించిన పాఠ్యాంశాలను బిజెపి తన భావాలకు అనుకూలంగా మార్చుకునే ప్రయత్నం చేస్తున్నది. ఈ విషయాన్ని ఆ పార్టీగానీ ఆ పార్టీ అభిమానులుగానీ రహస్యంగా ఉంచే ప్రయత్నమేమీ చేయటం లేదు. కాంగ్రెస్‌పార్టీ అధికారంలో ఉన్నప్పుడు ఆ పార్టీ దృక్పథానికి అనుకూలంగా పాఠ్యాంశాలను రూపొందించుకుందనీ అది యువతను శక్తిహీనం చేసిందనీ ఇప్పుడు తాము అధికారంలోకి వచ్చాము కాబట్టి ఆ పాఠ్యాంశాలను నిజమైన జాతీయవాదం పునాది మీద తిరగరాయబోతున్నామనీ బాహాటంగానే వారు అంటున్నారు.

స్కూలు పిల్లల పాఠ్యాంశాలనూ అందులో భారతదేశ చరిత్రకు సంబంధించిన విశ్లేషణనూ భారతీయ జనతాపార్టీ ప్రభుత్వం ఇంత సీరియస్‌గా తీసుకోవడం గమనించదగ్గ విషయం. మన దేశ చరిత్ర గురించి మనకుండే అవగాహన, 'మనము' ఎవరు అనే ప్రశ్నకు ఒక జవాబు ఇస్తుంది. 'మనము' ఎవరు అనేదానితోపాటు పరాయివాళ్లెవరు అనే ప్రశ్నకు కూడ ఒక జవాబునిస్తుంది.

ఈ రెండు ప్రశ్నలకూ తమదైన జవాబు ఇవ్వాలని బిజెపి పాలకులు భావిస్తున్నారు. ఆ జవాబు పాఠ్య పుస్తకాల ద్వారా పిల్లల మెదళ్లలోకి ఎక్కాలి. పాఠ్యాంశాలలో చెప్పినదానిని ప్రామాణిక 'సత్యం' గా గుర్తించడం మన విద్యా వ్యవస్థ నేర్పింది కాబట్టి, ఆవిధంగా తలకెక్కిన అభిప్రాయాలు చాలా బలంగా నిలిచిపోతాయి.

ఇది బిజెపికే మొట్టమొదటిసారి వచ్చిన అభిప్రాయం కాదు. పాఠ్యాంశాల ద్వారా పిల్లల వ్యక్తిత్వాలను తీర్చిదిద్దాలనేది పాలకులు ఎప్పుడూ చేసే ఆలోచనే. ఈ దేశాన్ని చాలాకాలం ఏలిన కాంగ్రెస్ పాలకులు భారతదేశ చరిత్రకు, జాతీయోద్యమానికి, భవిష్యత్ ఆదర్శాలకు ఒకరకమైన

వ్యాఖ్య నిచ్చే విద్యావ్యవస్థను రూపొందించారు. దానిద్వారా తాము కోరుకునే స్వభావం గల యువతరాన్ని తయారుచేయాలని ఆశించారు. కొంతవరకు సాఫల్యం చెందారు కూడా. రేపు కమ్యూనిస్టులయినా మరొకరైనా అధికారానికొస్తే ఇదే పని చేస్తారు.

మరి బిజెపి చేస్తే తప్పేముంది?

ఇప్పటివరకు మన విద్యావ్యవస్థ ఎటువంటి భావజాలం, లేక ప్రాపంచిక దృక్పథం ప్రభావం లేని వట్టి సత్యాలను పిల్లలకు చెప్తున్నదనీ, ఇప్పుడు మొట్టమొదటిసారిగా పిల్లల మెదళ్లను ఒక దృక్పథానికి అనుగుణ్యంగా మలిచే ప్రయత్నం జరుగుతున్నదనీ ఎవరయినా అనుకుంటే తప్పే. బిజెపి మీద అదే ఫిర్యాదయితే ఆ ఫిర్యాదు అబద్ధం.

కానీ ఏ విద్యావ్యవస్థయినా ఒక రకమైన అభిప్రాయాలను విద్యార్థులకు కలిగించి ఒక రకమైన యువతరాన్ని రూపొందించే ప్రయత్నం చేస్తుందని గుర్తిస్తున్నామంటే అర్థం అన్ని ప్రయత్నాలూ ఒకటేనని కాదు. ఇక్కడ కనీసం మూడు విషయాలు చూడవలసి వుంటుంది.

1) ఫలాన విద్యా వ్యవస్థ నేర్పించాలని చూస్తున్న విలువలు ఎట్లాంటివి? ఆ విద్యావ్యవస్థ ద్వారా రూపొందించాలని చూస్తున్న వ్యక్తిత్వాలు ఎట్లాంటివి? సమతనూ, సహనాన్నీ, సహకారాన్నీ పెంపొందించేవా? లేక ఆధిపత్యాన్నీ, ద్వేషాన్నీ, స్వార్థాన్నీ పెంచేవా?

2) ఒకరకమైన ప్రాపంచిక దృక్పథాన్ని పిల్లలలో కల్పించే ప్రయత్నం చేస్తూ కూడా అందుకు భిన్నమైన వాటిని నిజాయితీగా వివరించి చెప్పి హేతుబద్ధమైన వివేచన ద్వారా మంచి చెడులు నిర్ణయించాలనుకునే తత్వాన్ని ఆ విద్యావ్యవస్థ ప్రోత్సహిస్తుందా? లేక ఏకైక సత్యంగా తమ అభిప్రాయాలు నేర్పించి మిగిలిన వాటిని తొక్కేయడమో లేక వక్రీకరించడమో చేస్తుందా?

3) తాను నమ్మే విలువలు, తాను చేసే వ్యాఖ్యలపట్ల ఆ విద్యావ్యవస్థ శాస్త్రీయ వైఖరిని కలిగి ఉంటుందా? అంటే వాటిని వాస్తవాల పరీక్షకు నిలబెట్టడానికి సిద్ధపడుతుందా? లేకపోతే తనకు అనుకూలమైన వాస్తవాలను మాత్రమే చూపించి తక్కిన వాటిని చూపడానికి నిరాకరిస్తుందా?

బిజెపి పాలకులు విద్యావ్యవస్థలో తీసుకురావాలని చూస్తున్న మార్పులు పై మూడు కోణాలలో కూడా ఇప్పుడున్న దానిని మరింత వెనక్కి తీసుకుపోతాయి.

ఈ విషయాన్ని వివరంగా చూసే ముందు బిజెపి ప్రభుత్వం అధికారానికి వచ్చీరాగానే మొట్టమొదటి కార్యక్రమంగా దీనినే ఎందుకు చేపట్టిందో కొంచెం చూద్దాం. ఏ రాజకీయ పక్షమైనా తన ఆలోచనలకు అనుకూలమైన ప్రాపంచిక దృక్పథాన్ని సమాజంలో - ముఖ్యంగా యువతలో - కల్పించే ప్రయత్నం చేస్తుందని పైన చెప్పుకున్నాము. కానీ అన్ని రాజకీయ పక్షాలూ అదే మొదటిపనిగా పెట్టుకోవు. కమ్యూనిస్టు పార్టీలు అధికారానికి వచ్చిన రాష్ట్రాలలో భూ సంస్కరణల వంటి చర్యలకు మొదటి ప్రాధాన్యం యిచ్చాయి. దళిత బహుజన రాజకీయ పక్షాలు అధికారంలోకి వచ్చిన రాష్ట్రాలలో రిజర్వేషన్ల అమలు, దళిత బహుజన వర్గాల ప్రాతినిధ్యాన్ని వివిధ సామాజిక రాజకీయ రంగాలలో పెంచే చర్యలు, మొదటి ప్రాధాన్యతగా చేపట్టాయి. మన చంద్రబాబు గ్లోబలైజేషన్ చర్యలకు మొదటి ప్రాధాన్యం యిస్తున్నాడు. భారతీయ జనతాపార్టీ పాలకులు అధికారంలోకి వచ్చీరాగానే విద్యా వ్యవస్థ మీద అందులోనూ చరిత్ర పాఠ్య పుస్తకాల రూపకల్పన మీద ఎందుకు వివాదం లేవదీస్తున్నారు?

భారతీయ జనతాపార్టీ కేవలం రాజకీయ లక్ష్యాలు గల పార్టీ కాదు. అది హైందవ సంఘ పరివార్‌లో భాగం. సంఘ పరివార్ ఈ దేశాన్ని తాను నమ్మే హైందవ ధర్మం, సిద్ధాంతం ప్రాతిపదికన నిర్మించదలచుకుంది. ఈ దేశంలో ప్రతివ్యక్తీ 'నేను' అనేదానిని హైందవ స్రవంతిలో భాగంగా

నిర్వచించుకోవాలి. 'హిందుత్వం'అని పిలువబడే సామాజిక సంస్కృతి అందరి ఆలోచనలనూ వ్యక్తిత్వాలనూ తీర్చిదిద్దాలి. ఇది దేనికో సాధనం కాదు. ఇదే వారి లక్ష్యం. దీనికి వాళ్లు విద్యారంగాన్ని సాంస్కృతిక, ప్రసార రంగాలను ముఖ్య సాధనాలుగా ఎంచుకున్నారు. సంఘ్ పరివార్ అంటే ఖాకీ నిక్కర్లు వేసుకునే ఆర్.ఎస్.ఎస్ కార్యకర్తలేననుకోనక్కరలేదు. బిజెపికి వోట్లు వేసే వాళ్లు మాత్రమే ననుకోనక్కరలేదు. సంఘ్ పరివార్ నిలబెట్టదలచుకున్న ప్రాపంచిక దృక్పథం ఈ దేశంలో శతాబ్దాలుగా ఆధిపత్యం చలాయించిన దృక్పథం. దానిని నమ్మేవాళ్లు హైందవ పెత్తందారీ కులాలలోనూ, కొంతమేరకు బిసి కులాలలోనూ కూడా చాలామంది ఉన్నారు. అది కేవలం వారి మెదళ్లలో ఉన్న నమ్మకం కాదు. అది వారి నిత్య జీవిత ఆచరణలో భాగం. వారి వ్యక్తిత్వంలో భాగం. రాజకీయాలలో వారంతా బిజెపి వోటర్లే కానక్కరలేదు. కాంగ్రెస్ వోటర్లు కావచ్చు, తెలుగుదేశం వోటర్లు కావచ్చు. ఒక్కొక్కరు కమ్యూనిస్టు వోటర్లు సహితం కావచ్చు. వీరిలో చాలా మంది సాంఘికంగా బుద్ధి జీవుల వర్గానికి చెందినవారు కావడం వల్ల హైందవ ప్రాపంచిక దృక్పథాన్ని ప్రచారం చేసే సాధనాలుగా నిత్యం పనిచేస్తూనే ఉంటారు. రచయితలయినా పత్రికా విలేకరులయినా అధ్యాపకులయనా పాఠ్య పుస్తక రచయితలయినా కళాకారులయినా వీరు హిందుత్వ భావ ప్రచారానికి నిత్యం తమ జీవిత రంగాలలో తోడ్పడుతూనే వుంటారు.

అంతేకాక, నిర్మాణపరంగా కూడా విద్యారంగంలో సంఘ్ పరివార్ విశేషంగా ప్రవేశించింది. సరస్వతీ శిశు మందిరాలే కాకుండ అంతకంటే పెద్ద పిల్లల స్కూళ్లు కూడా అనేకం నడుపుతున్నది. కేవలం పాఠాలు చెప్పినంత మాత్రాన పిల్లల ఆలోచనలను సంపూర్ణంగా మలచటం సాధ్యమా అని అడగవచ్చును. కానీ ఇవి ఇప్పటికే సమాజంలోనూ సామాజిక జీవితంలోనూ బలంగా వున్న ఆలోచనలని మరిచిపోకూడదు. ఆ పిల్లలు ఇప్పటికే తమ నిత్య జీవితంలో ఈ ఆలోచనలకు అలవాటు పడి వుంటారు. వాటిని పాఠశాలలో తిరిగి నేర్చుకోవడం కొత్త విషయాన్ని నేర్చుకోవడం కాదు. అప్పటికే తమ ఆలోచనలలో భాగమైన విషయాలకు, పాఠశాలలో నేర్చుకునేది ప్రామాణిక 'సత్యం' అన్న భావన ద్వారా మరింత బలం సమకూర్చుకుని పాత విషయాన్నే మరింత గట్టిగా, అధికారికంగా నేర్చుకోవడం మాత్రమే.

భారతీయ జనతాపార్టీ రాజకీయాలలో బలపడి అధికారం చేపట్టిన క్రమంలో, సంఘ్ పరివార్ ఇప్పటిదాకా పౌరసమాజంలో చేస్తున్న పనిని రాజ్యాధికారం ద్వారా కొనసాగించే అవకాశం వారికి దక్కింది. ఏ కొంచెం అధికారం తమ చేతిలోకి వచ్చినా దానిని ఇందుకోసం వారు వినియోగిస్తూనే ఉన్నారు.

ఒక దశాబ్దం కింద భారతీయ జనతా పార్టీ ఉత్తరప్రదేశ్, మధ్యప్రదేశ్‌లలో అధికారం చేపట్టినప్పుడు పాఠ్యపుస్తకాలలోనూ పాఠ్యాంశాలలోనూ ప్రవేశపెట్టిన మార్పులు రేపు జాతీయ స్థాయిలో వీరు చేయబోయే ప్రయోగాలకో సూచిక. పాఠ్యాంశాలలో అన్నిటి కంటే చరిత్రకు వీరు ఎక్కువ ప్రాముఖ్యం ఇస్తారు. దానిని తిరగ రాసే ప్రయత్నం ఎక్కువ చేస్తారు.

హైందవ జీవన విధానం చాలా గొప్పది. ముస్లింలు రాక పూర్వం అది అనన్యమైన వైభవాన్ని అనుభవించింది. ముస్లింలు వచ్చి మన దేశాన్ని లోబరచు కోవడంతో ఆ హైందవ వైభవానికి తొలిగ్రహణం పట్టింది. తరువాత బ్రిటిష్ వాళ్ళు (క్రైస్తవులు) వచ్చి కేవలం భారత దేశాన్ని లోబరచు కోవడమే కాక హైందవ జీవన విధానం అనాగరికమైనదనీ మూఢాచారాలకు నిలయమనీ ప్రచారం చేయడం హైందవ వైభవానికి పట్టిన రెండవ గ్రహణం. స్వాతంత్ర్యం తరువాత దీని నుండి బయటపడే అవకాశం వచ్చికూడా లౌకికవాదం పేరిట వెయ్యేళ్ళ బానిసత్వాన్ని కొనసాగిస్తున్నాము. ఇదీ, క్లుప్తంగా,

వాళ్ళు ప్రచారం చేయదలచుకున్న చారిత్రక దృక్పథం.

ఇస్లాం, క్రైస్తవం 'విదేశీ మతాలు' కాబట్టి వాటిని అనుసరించే వారు హిందువుల హక్కులకు తల ఒగ్గాలని వీరు అంటారు. కాబట్టి, హైందవం పూర్తిగా స్వదేశీయమేనని వాదించడం వీరికి అవసరం. పరాయి వాళ్ళ నుండి భారతీయతను కాపాడుకోవడం వీరి రాజకీయాధికారంలో అత్యంత ముఖ్యమైన భావన. కానీ దాదాపు చరిత్రకారులందరూ వైదిక ఆర్యులనీ ఈ గడ్డకు చెందిన వారు కారనీ మధ్య ఆసియా నుండి వలసవచ్చారనీ అంటారు. హైందవానికి మూలంగా హిందుత్వవాదులు భావించే వేదాలలో మొదటిదయిన రుగ్వేదం ఈ నేల మీద రూపొందించినది కాదు. ఇరాన్‌లోనో అఫ్ఘానిస్తాన్ లోనో అది జరిగింది. పంజాబు ప్రాంతానికి వచ్చిన ఆర్యులు రుగ్వేదాన్ని తమతో తీసుకొచ్చారు. వారి హైందవం కూడా (ఈ అర్థంలో) విదేశీ మతమేనయితే ముస్లింలనూ క్రైస్తవులనూ తిట్టడం ఎట్లా? పరాయి ప్రభావాల నుంచే మనల్ని మనం కాపాడుకోవడమే జాతీయతకు నిర్వచనం అనే అభిప్రాయాన్ని నిలబెట్టుకోవడం ఎట్లా? కాబట్టి అన్ని చారిత్రక ఆధారలకూ విరుద్ధంగా ఆర్యులు ఇక్కడి వారేననీ ఎక్కడి నుండి రాలేదనీ వాదించాలి. ఐదేళ్ళ క్రితం ఉత్తరప్రదేశ్, మధ్యప్రదేశ్‌లలో చరిత్ర పాఠ్యాంశాలలో ప్రవేశపెట్టిన మార్పులలో ఇది ప్రముఖమైనది. ఆర్యులు మధ్య ఆసియా నుండి వచ్చారనడానికి చరిత్రకారులు అనేక ఆధారాలు చూపించారు. భాష నుండి పురావస్తు అవశేషాల దాకా అనేక ప్రమాణాలు చూపించారు. వీటిలో దేనికీ జవాబు చెప్పకుంటే, 'ఇదే నిజం' అని పిల్లల పాఠ్య పుస్తకాలలో తన అభిప్రాయాన్ని రాసి అచ్చు వేసేయడం ద్వారా చరిత్ర తాను కోరుకున్నట్టు జరిగిందని సంఘపరివార్ నిరూపించాలని చూస్తుంది.

వేదాలతోనే మన చరిత్ర, సంస్కృతి మెదలవుతాయనీ సంస్కృత భాషే మన తొలి భాష అనీ నమ్మకం కూడా హిందూత్వ వాదుల దృక్పథానికి అవసరం. హరప్పా - మొహంజుదారో నాగరికత అంత కంటే పూర్వమే ఉందనీ అది 'ఆర్య' నాగరికత కాదనీ వారి భాషకు సంస్కృతంతో గానీ సంస్కృతాన్ని పోలిన ఇండో యూరోపియన్ భాషా కుటుంబానికి చెందిన ఏ భాషతో గానీ పోలిక లేదనీ చరిత్రకారులు దాదాపు ఏకగ్రీవంగా నమ్ముతారు. హిందూత్వ వాదులు తిరగ రాయదలచుకున్న చరిత్రలో హరప్పా నాగరికతను కూడా ఆర్యులకే అంటగడతారు.

రాబోయే రోజులలో ఈ విషయాన్ని గురించి చాలా వివాదం చెలరేగే అవకాశం ఉంది. కాబట్టి దీనిని ఇంకొంచెం వివరంగా తెలుసుకోవడం అవసరం. 'ఆర్య' శబ్దాన్ని ఒక 'జాతి'కి అంటగట్టడం హిందుత్వ వాదులకు అవసరం. ఆ జాతి 'మన' పూర్వీకులు, వారే ఇక్కడ తొలి నాగరికతను రూపొందించారు. వారి భాష సంస్కృతం, వారి సాహిత్యం వేదసాహిత్యం, వారి జీవన విధానం హైందవం. ఇవన్నీ హిందుత్వవాదులు పునర్లిఖించదలచుకున్న చరిత్రకు కేంద్ర భావాలు. ఈ సుందరమైన నాగరికత ముస్లింల రాకతో ధ్వంసమై ఈ ప్రజలు బానిసత్వం లోకి పోయారనేది తరువాతి చరిత్రకు వారిచ్చే వ్యాఖ్య.

కానీ, చరిత్రకారుల దృష్టిలో 'ఆర్య' శబ్దం ఒక జాతిని సూచించేది కాదు. అది ఒక భాషను లేక ఒక భాషాకుటుంబాన్ని సూచించేమాట. ఈ భాషలను ఇండో - యూరోపియన్ భాషలు అంటారు. సంస్కృతంతో సహా అనేక యూరపియన్ భాషలు ఈ కుటుంబానికి చెందినవి. వీటికి మూలమైన తొలి భాష ఒకటి ఉంటుందన్న అభిప్రాయం చరిత్రకారులలో ఉంది. ఆ భాష ఛాయలు క్రీ. పూ. 1800 ప్రాంతంలో మొట్ట మొదటిసారి పశ్చిమాసియాలో కనిపిస్తాయి. తరువాత ఇరాన్, అఫ్ఘానిస్తాన్‌లోనూ సింధూనది ప్రాంతంలోనూ ఆ భాష మాట్లాడే ప్రజలు కనిపిస్తారు.

అప్పటికే ఈ ప్రాంతమంతటా వేరే భాషలు మాట్లాడే ప్రజలున్నారు. వాళ్ళలో కొందరి నాగరికత

ఈ 'ఆర్య' భాష మాట్లాడే నాగరికత కన్నా మెరుగయినదే. 'ఆర్య' భాష ఇరాన్ ప్రాంతంలో పర్షియన్ భాషగానూ సింధూ గంగానదుల ప్రాంతంలో సంస్కృతంగానూ (స్థానిక భాషల ప్రభావం వల్ల కొంత మార్పు చెంది) స్థిరపడింది. రుగ్వేదం సంస్కృతంలోని మొదటి సాహిత్యం. ఇది క్రీ. పూ. 1500-1000 సంవత్సరాల కాలానికి చెందినదనీ, దీనిని రూపకల్పన చేసినది ('రాసినది' అనలేము) ప్రస్తుత అఫ్ఘానిస్తాన్ ప్రాంతంలోననీ రొమిల్లా థాపర్ అంటారు. ఈ రుగ్వేద కాలపు సంస్కృతం తరువాతి కాలపు సంస్కృతం కంటే ప్రాచీన పర్షియన్ కు సన్నిహితమైనది.

'ఆర్య' శబ్దం జాతినికాక భాషను సూచించే మాటేననుకున్నా, ఆ భాష మాట్లాడే ప్రజలేమైనా పెద్దఎత్తున సింధూ - గంగా నదుల ప్రాంతానికి వలసవచ్చారా? వారి వలస ద్వారానే (ఆ క్రమంలో స్థానిక భాషలతో కలిసి ఒక రూపం తీసుకున్న) సంస్కృతం భాష ప్రచారమయ్యిందా? ఇటువంటి వలస జరిగిందనీ నిజానికి రెండు విడతలుగా 'ఆర్య' భాష మాట్లాడే ప్రజలు సింధూ-గంగానదుల ప్రాంతానికి వచ్చారనీ, అంతకు ముందు ఉన్న హరప్పా నాగరికతను వారు ధ్వంసం చేసారనీ నమ్మే చరిత్రకారులున్నారు. కోశాంబి వీరిలో. ఒకరు అయితే మనుషుల భౌతిక వలస కంటే భాష, దానితో సన్నిహితంగా ముడిపడిన కర్మకాండ వ్యాప్తి చెందడమే ఎక్కువ జరిగిందని భావించే చరిత్రకారులు కూడా వున్నారు. రొమిల్లా థాపర్ వీరలో ఒకరు. అయితే 'ఆర్యులు' భౌతిక వలస జరిగిందని నమ్మే కోశాంబి సహితం వారుగానీ వారి భాష గానీ 'శుద్ధం'గా ఉండి పోలేదనీ స్థానికులతోనూ వారి భాష సంస్కృతులతోనూ కలగలిసి చాలా మార్పుకు లోనుకావడం జరిగిందనీ అంటారు.

మొత్తానికి 'ఆర్య' భాషా సంస్కృతుల రాక (లేక రూపకల్పన) కంటే పూర్వం ఇక్కడి భాషలున్నాయి, సంస్కృతులున్నాయి. అవే స్థానికమైనవి. మన భాషా సంస్కృతులలోని 'ఆర్య' అంశ బయటి నుండి వచ్చింది. అది మనుషుల వలస రూపంలోనే ప్రధానంగా వచ్చిందా లేక సాంస్కృతిక విస్తరణే ప్రధానమా అన్న విషయం అటుంచి, అది బయటి నుండి వచ్చి స్థానిక భాషా సంస్కృతులతోనూ ప్రజలతోనూ మిశ్రితమయింది. ఈ క్రమంలో మన హిందుత్వ వాదులు భారతీయ సంస్కృతి అని పిలుచుకునేది రూపొందింది. దేశ చిత్రపటం మీద భక్తి పెంచుకొని సరిహద్దులలో పుట్టిన సంస్కృతే 'భారతీయం' అనీ బయట పుట్టిన దానిని ఆదరించే ముస్లింలు, క్రైస్తవులు విదేశీ మానసపుత్రులనీ అనేటట్టయితే అది హైందవానికి కూడా వర్తిస్తుంది.

హిందుత్వ వాదులకు ఈ సంగతి తెలుసును కాబట్టే ఆర్యులు ఇక్కడి వారేనని వాదించడం వారికి అవసరమయింది. ఆ కోణం నుండి చరిత్ర పాఠాలను తిరగరాయడం అవసరం అయింది. పైగా 'మన' పూర్వీకులుగా వారు భావించే ఆర్యులను కేవలం భాషా సంస్కృతులు నిర్వహించే సమాజంగా కాక ఒక 'జాతి' గా భావించుకోవడం వారికి అవసరం. గొప్ప విజ్ఞానవంతులు, ద్రష్టలు అయిన ఆర్యులు 'భారతజాతి' పూర్వీకులనీ, వారే ఇక్కడి తొలి నాగరికతను నిర్మించిన వారనీ హిందుత్వవాదులు నమ్ముతారు. ముస్లింల రాకతో ఆ నాగరికత పతమయిందంటారు.

అయితే 'ఆర్యుల' రాకకు పూర్వం కనీసం వెయ్యి సంవత్సరాల పూర్వం - సింధూ నదిలోయలోనూ పశ్చిమ ఆసియాలోని మెసపటోమియాలోనూ కూడా నాగరికతలున్నాయి. సింధూ నాగరికత కేంద్రాలయిన హరప్పా, మొహంజోదారోలు అప్పటికే పట్టణ నాగరికతలు. తరువాత వచ్చిన ఆర్య నాగరికత పశుపోషక సంచార నాగరికత కాబట్టి వారూ వీరు ఒకరేనని దబాయించడానికి వీలు లేదు. హరప్పా వాసుల లిపిని ఇప్పటిదాకా ఎవరూ చదవ లేకపోయారు గానీ దానిని 'ఆర్య' భాషగా భావించి చదివే ప్రయత్నాలకంటే ద్రవిడ భాషగా భావించి చదివే ప్రయత్నాలే కొంత ఎక్కువ సంతృప్తినివ్వగలుగుతున్నాయని రొమిల్లా థాపర్ అంటారు.

మొత్తానికి 'ఆర్యులు' అనేది ఒక 'జాతి' కాదు. అది భాషా సంస్కృతులను సూచించే మాట. ఆ భాషా సంస్కృతులు కలిగిన ప్రజల భౌతిక వలసల వల్ల కావచ్చు. లేక ఇతర రూపాలలో జరిగిన వ్యాప్తి వల్ల కావచ్చు. (ఇవి రెండు జరిగాయిగానీ ఏది ప్రధానం అనేది వివాదాస్పదంగా ఉంది) ఈ 'ఆర్య' అంశ క్రీ.పూ 1500 ప్రాంతంలో సింధూనది ప్రాంతానికి చేరింది. సంస్కృత బాష దానితో సన్నిహితంగా ముడి పడిన కర్మకాండ, పౌరోహిత్య ప్రాముఖ్యం, పశుపోషక జీవన విధానం దీని లక్షణాలు. అప్పటికే అనేక ఆర్యేతర భాషా సంస్కృతులు ఇక్కడ స్థిరపడి ఉన్నాయి. ఆ భాషలు సంస్కృతం లాగ ఇండో - యూరోపియన్ భాషా కుటుంబానికి చెందినవి కావు. ఆ సంస్కృతి వైదికం కాదు. ఆ భాషలు ద్రవిడపూర్వ భాషా కుటుంబానికీ, టిబెటో-బర్మన్ భాషా కుటుంబానికీ ఆస్ట్రోఏషియాటిక్ భాషా కుటుంబానికీ చెందినవి. ప్రాదేశికతను బట్టి మన-తన నిర్ణయించేటట్టయితే ఈ ఆర్యేతర భాషలు, ఈ అవైదిక సంస్కృతే 'మనవి'. ఆర్య భాషా సంస్కృతులు, వాటి నుండి ఆవిర్భవించిన హైందవం పరాయివి. ఈ పరాయి జనం అత్యున్నతమైన స్థానిక ఆర్యేతర నాగరికత అయిన హరప్పా నాగరికతను బలప్రయోగంతో నాశనం చేసారని కోశాంబి వంటి చరిత్రకారులు నమ్ముతుండగా, హరప్పా నాగరికత పర్యావరణ మార్పులకు తట్టుకోలేక పతనం అయిందనీ అది ఆర్య ఆగమనం కంటే ముందే జరిగిందనీ రొమిలా థాపర్ తో సహా తరువాతి చరిత్రకారులు నమ్ముతారు.

నిజానికి ప్రాదేశికతను బట్టే మన-తన అనేది నిర్ణయించనవసరం లేదు. ముస్లింలకు, క్రైస్తవులకు సమాన హక్కులు ఇవ్వడం ఇష్టంలేని హిందుత్వవాదులు తీసుకొచ్చిన వికృతమైన తర్కం ఇది. 'ఎక్కడినుండో వచ్చి ఇక్కడి ప్రజలతో మీరెంతో మేమంతే నంటారా?' అనేది మైనారిటీలకు వ్యతిరేకంగా వారు ప్రయోగించే వాదన. నిజానికి ఈనాడు ఈ దేశంలో ఉన్న ముస్లింలు, క్రైస్తవులు 'ఎక్కడినుండో' రాలేదు. వారంతా ఇక్కడివారే. ఈ సంగతి హిందుత్వ వాదులకు తెలుసు. అయితే వారు కాకపోయినా వారు నమ్మేమతం 'పరాయి ప్రాంతాలకు' చెందినదే కదా. ఆ మతం ఇక్కడి ప్రజల మతంతో సమాన ప్రతిపత్తి ఎట్లా కోరుకుంటుంది? మసీదులో ప్రార్థనలు జరిగే టైంలో మసీదు ముందు బజా భజంత్రీలు వాయించొద్దని ఇక్కడి ప్రజల సంస్కృతి పైన ఆంక్షలెట్లాపెడతారు? ఇక్కడి ప్రజల దేవుడయిన రాముడి గుడిని పరాయివాళ్ళు కుల్చేసి అక్కడే పరాయి మతప్రార్థనా స్థలాన్ని కడితే ఇక్కడి ప్రజలు దానిని లౌకికవాదం పేరిట భరించవలసందేనా? ఇత్యాది ప్రశ్నలు హిందుత్వవాదులు చాలా ఉద్రేకంతో అడుగుతారు.

ఒక వేళ హైందవం ఈ గడ్డమీద ఆవిర్భవించిన మతమే అయినా ఇస్లాం, క్రైస్తవం సమాన హక్కులు కొరుకోవడంలో తప్పులేదు. అవి ఒకప్పుడు ఎక్కడో పుట్టి ఉండవచ్చును. కానీ ఇప్పుడు ఆ మతాలను అనుసరించే ప్రజలు కోట్ల సంఖ్యలో ఈ దేశవాసులలోనే ఉన్నారు. అవి పరాయి మతాలెట్లా అవుతాయి? ఈ రోజు అవి రెండు మన దేశానికి (కూడా) చెందిన మతాలే. ఆ ప్రజలకు సమాన హక్కులు ఎట్లా నిరాకరిస్తారు?

నిరాకరించేటట్టయితే హైందవం మూలాలు బయటి నుండి వచ్చిన ఆర్య సంస్కృతిలో ఉన్నాయి. కాబట్టి వారు ముస్లింలకూ క్రైస్తవులకూ వర్తింపజేసే తర్కం హిందువులకు తెలుసును. కాబట్టి చరిత్రను తిరగరాసి ఆర్యులు ఇక్కడివారేనని పాఠ్యపుస్తకాల చేత చెప్పించే ప్రయత్నం చేస్తున్నారు.

హైందవ ముస్లింల రాకకుపూర్వం చాలా ఉచ్ఛ స్థితిలో ఉండేదనీ ముస్లింలు వచ్చి హిందువులను బానిసలు చేసుకున్న క్రమంలోనే హైందవంలోకి నీచమయిన లక్షణాలు ప్రవేశించాయనీ కూడా వీళ్ళు అంటారు. అంతవరకు మనుషులను గుణాన్ని బట్టి వర్గీకరించిన వర్ణవ్యవస్థ ఉండిందనీ ముస్లిం

రాజుల రాకవల్ల భారతీయ సంస్కృతి దెబ్బతిని కరడుగట్టిన కులవ్యవస్థ ఏర్పడిందనీ అప్పటి దాకా మగవాడి సహధర్మ చారిణిగా గుర్తించబడిన స్త్రీ ఆ తరువాత మగవాడికి బానిస అయిందనీ కూడా అంటారు.

పది సంవత్సరాల క్రింద మధ్యప్రదేశ్‌లో భారతీయ జనత పార్టీ ప్రభుత్వం ఒక చరిత్ర పాఠ్యగ్రంధాన్ని ప్రవేశపెట్టింది. దాని పేరు ' భారత్‌కీ సాంస్కృతిక్ విరాసత్' అందులో ఈ విధంగా అన్నారు. 'గత వెయ్యి సంవత్సరాల చారిత్రక పరిస్థితుల కారణంగా తొలినాటి సాంస్కృతిక ఔదార్యాన్ని మానవ సమాజం కోల్పోయింది. దీనికి కారణం మన బలహీనత కాదు. సామాజిక రాజకీయ ఘటనలకిది సహజ పర్యవసానం. ఇక్కడ 'వెయ్యి సంవత్సరాల చారిత్రక పరిస్థితులు' అనేది ముస్లిం రాజుల పాలనను సూచిస్తుందని వేరే చెప్పనవసరం లేదు. 'ప్రాచీనకాలం ప్రధానంగా ఆధ్యాత్మిక యుగం. అది భారతదేశ స్వర్ణ యుగం'. ఆ తరువాత విదేశీ దాడులు మొదలయ్యాయి. ఈ విదేశీ దాడులు మన సాంస్కృతిక వ్యక్తిత్వాన్ని దెబ్బతీసాయి. మార్పుకు తావు ఉన్న వర్ణ వ్యవస్థ స్థానంలో కరుడుగట్టిన కులవ్యవస్థ వచ్చింది. స్త్రీలు స్వేచ్ఛను కోల్పోయారు. సహధర్మ చారిణిగా వుండిన స్త్రీ దాసీ అయింది. సతీసహగమనాలు మొదలయ్యాయి... అంటరానితనం పాటించడం మొదలయింది. దాని ఫలితంగా సమాజంలో ఒక వర్గం క్రూరమైన అణచివేతకూ అసమానతకూ గురి అయింది. అని స్కూలు పిల్లలకోసం ఉద్దేశించిన ఈ పాఠ్యపుస్తకం అంటుంది.

హైందవ సంస్కృతి ఉన్నతమైన దశ నుండి నీచమైన దశకు పడి పోయింది. అనేది ఒక ప్రశ్నకాగా, ఆ మార్పును 'ముస్లింల దాడులతో' ముడిపెట్టడం ఇంకా విచిత్రమైన విషయం. కులవ్యవస్థను గురించి చాలా క్రూరమైన, కఠినమైన నియమాలు ప్రకటించిన మనుస్మృతి ముస్లిం రాజుల రాకకంటే చాలా పూర్వమే ప్రకటించబడింది. మనుస్మృతి క్రీ.పూ 200 నుండి క్రీ.పూ 500 మధ్యకాలానికి చెందినదని చరిత్రకారుల అంచనా. అప్పటి ముస్లిం రాజులు భారతదేశానికి రావడం సంగతి అటుంచి ప్రవక్త మహమ్మదే పుట్టలేదు! నిజానికి కుల నీతిని వివరంగా సూత్రీకరించిన స్మృతులు(ధర్మశాస్త్రాలు) అన్నీ మహమ్మదు పుట్టుక ముందు (ఒకటి రెండు మినహాయింపులుంటే ఉండవచ్చును) రూపకల్పన చేసినవే. స్త్రీలను దాసీలుగా ప్రకటించినది కూడా ఈ స్మృతులే. మనుస్మృతి వాటన్నింటిలోకీ స్త్రీల పట్ల అతి క్రూరమైనది. అంటరాని తనం మాటకొస్తే, క్రీస్తు పూర్వానికి (ఇంక మహమ్మదు సంగతి ఎందుకు!) చెందిన అర్థశాస్త్రంలోనూ అవస్తంబ ధర్మ సూత్రంలోనూ ఇతర బ్రాహ్మణసాహిత్యంలోనూ అంటరానితనం ప్రస్తావన ఉంది. చండాలులను చాలా ప్రాచీన కాలం నుండి కూడా అంటరాని వారిగా చూసారు. యజుర్వేదం లోనే (అంటే మహమ్మదు పుట్టుకకు ఎంత లేదన్నా వెయ్యి సంవత్సరాలు పూర్వం) ఈ ప్రస్తావన ఉంది! ఈ తప్పంతా 'ముస్లింల దాడుల'పైన పెట్టడం హాస్యాస్పదం. కోశాంబి విశ్లేషణలో అక్కడ అరేబియాలో ఇస్లాం ఆవిర్భవిస్తున్న సమయంలోనే ఇక్కడ హైందవ నాగరికత లోని పట్టణ నాగరికత అంతరించిపోయి అదిగ్రామాలకు కుదించుకుపోయింది. అప్పటికే చాలా మూర్ఖంగా ఉన్నది అంతకంతకూ మరింత మూర్ఖంగా తయారయింది. ఘజనీ, ఘోరి మహమ్మద్‌ల రాకకోసం కులవ్యవస్థ కాచుకోలేదు.

కాగా, ఘజనీ, ఘోరి మహమ్మద్‌ల దాడులను 'భారతదేశం'పైన 'ముస్లింల' దాడులుగా భావించడం ఎంత వరకు సబబు? ఈనాటి ఆఫ్ఘనిస్తాన్ ప్రాంతంలో ఒక చిన్న రాజ్యాన్ని పరిపాలిస్తున్న ఒక రాజు ఈనాటి పంజాబు రాష్ట్రంలోని మరొక చిన్న రాజ్యంపైన వెయ్యేళ్ళ క్రితం చేసిన దాడిని 'భారతదేశం మీద ముస్లింల దాడి'గా వర్ణించడంలో అర్థమేమయినా ఉందా? ఈనాటి సరిహద్దులనూ సార్వ భౌమత్వాన్నీ వెయ్యేళ్ళనాటి ఘటనలకు అన్వయించడం బొత్తిగా అచారిత్రకమైన వ్యాఖ్యానశైలి.

కానీ సంఘ్‌పరివార్ చారిత్రక దృక్కోణం అదే. ముస్లింలయిన రాజులు తమ రాజ్యవిస్తరణలో భాగంగా ఈనాటి భారతదేశం సరిహద్దులోపల ఉన్న రాజ్యాలపైన చేసిన దాడులన్నీ భారతదేశం మీద పరమతస్థులయిన విదేశీ దుండగుల దాడులే. వారితో యుద్ధం చేసిన రాజులందరూ హిందూమతాన్నీ భారతదేశాన్నీ పరాయి దాడి నుండి కాపాడడానికి పోరాడిన దేశభక్తులే. ఇప్పుడు చరిత్ర పుస్తకాలలో ఈ విధంగా రాయడంలేదని వారికి కోపం. అది జాతీయ భావాలనూ దేశభక్తినీ మనలో ఎదగకుండా అడ్డం పడుతున్నదని ప్రస్తుత విద్యావ్యవస్థ పైన వారి అభియోగం. చరిత్ర పాఠ్య పుస్తకాలను తిరగరాసి దేశభక్తి యుతమైన యువతను తయారు చేయాలన్నది వారి ఆకాంక్ష.

ఒక వేళ అట్లా వ్యాఖ్యానిస్తే మాత్రం తప్పేముంది అని అడగవచ్చు. అటువంటి వ్యాఖ్యానాల వల్ల దేశభక్తి నిండిన యువకులు తయారయితే మంచిదేకదా అనొచ్చు. కానీ సంఘ్‌వార్ నమ్మే దేశభక్తి స్వభావాన్ని అర్థం చేసుకుంటే తప్ప ఈ సందేహం తీరదు. సంఘ్ పరివార్ వారి సరస్వతీ శిశు మందిరాలలో ఉపయోగించే పాఠ్య పుస్తకాలలో ఇచ్చిన చారిత్రక విశ్లేషణను పరిశీలిస్తే పై సందేహానికి జవాబు దొరుకుతుంది. ఈ క్రింది వాక్యాలు చూడండి.

> *'వందలాదిగా దుర్మార్గులయిన రాక్షసులు మన దేశాన్ని ఆశగా చూసారు. పెద్ద పెద్ద సైన్యాలతో దోపిడీదారులు మన దేశం మీదికి వచ్చారు. కొంతమంది తాము ప్రపంచ విజేతలమని ప్రకటించుకుని వచ్చారు. గానీ తోక ముడిచి పారిపోక తప్పలేదు. కొందరు భారతదేశాన్నంతా పరిపాలించాలని ప్రయత్నం చేసారుగానీ దానికోసం జీవితాంతం పోరాటం చేస్తూనే ఉన్నారు. వాళ్ళకు కంటి నిండా నిద్రపట్టలేదు పాపం కొంత మంది హైందవ మతాన్ని పెకిలించి వేయాలని చూసారుగానీ వారే పెకిలించి వేయబడ్డాయి. ఆ తరువాత ఒక చేతిలో కత్తి, ఒక చేతిలో ఖురాన్ పట్టుకున్న దుండగులు వచ్చారు. అనేక మంది హిందువుల మెడ మీద కత్తి పెట్టి ముస్లింలుగా మార్చారు. స్వాతంత్ర్యం కోసం జరిగిన ఈ పోరాటం ధర్మ యుద్ధం రూపం తీసుకుంది. మతం కోసం అసంఖ్యాకులు బలిదానం ఇచ్చారు. మనం ఒక యుద్ధం తరువాత ఒక యుద్ధం గెలుస్తూపోయాము. మనం విదేశీ పాలకులను నిలబడనీయలేదు గానీ మననుండి వేరయిపోయిన సోదరులను తిరిగి హిందువులుగా మార్చలేక పోయాము... ఈ వేలాది సంవత్సరాలలో లక్షలాది విదేశీయులువచ్చారు. కానీ అందరూ అవమానకరమైన ఓటమి చవిచూసారు... కొం రిని మనం జీర్ణించుకున్నాము... మనం విడిపోయి ఉన్నప్పుడు మన వాళ్ళెవరో పరాయివాళ్ళెవరో నిర్ణయించుకోలేకపోయాము. అప్పుడు వారిని జీర్ణం చేసుకోలేక పోయాము ఏవోకొన్ని ఒత్తిడులవల్ల మన నుండి వేరయిపోయిన వారిని కూడా మనం జీర్ణించుకోలేకపోయాము. వారు ఈనాడు ముస్లింలు, క్రైస్తవులు...'*

రేపు వీళ్ళు తిరగరాయబోయే చరిత్ర పాఠ్యపుస్తకాలు ఈ విధంగా ఉండిపోతాయి. ఇది దేశ ప్రజలను నిజంగా ప్రేమించే దేశభక్తి గొంతేనా? ఈ వాక్యాలలో 'మనము' అంటే ఎవరు? ముస్లింలు, క్రైస్తవులు అందులో భాగం కారు. వాళ్ళనింకా 'జీర్ణం' చేసుకోవలసి ఉంది. ఈ చరిత్రలో ప్రజలంతా విదేశీ దుండగుల పైన దేశభక్తి యుతమైన పోరాటాలు చేస్తూనే వున్నారు. 'భారతదేశం' అనే భావన, సరిహద్దుల తో సహా, ఎప్పటికప్పుడు ఉంది. దానిని మొత్తంగా కబళించాలని ప్రతీ విదేశీయుడూ ఆశిస్తుండగా ఈ దేశాన్ని నిత్యరక్తదానంతో ప్రజలు కాపాడుకుంటున్నారు. ఇది వట్టి అబద్ధమే కాక అచారిత్రకం కూడా. ఇవ్వాళ్టి ఇండియా సరిహద్దులకు ఆవలనున్న వారు చాలా మంది ఈవలనున్న రాజ్యాలను ఓడింఁగలిగారు. వాళ్ళనెవరూ తరిమి కొట్టలేదు. వారు పెద్దరాజ్యాలే నెలకొల్పగలిగారు.

అందువల్ల చెడే కాకుండా మంచి కూడా జరిగింది. భిన్న సంస్కృతుల నుండి స్వీకరించడానికి సిద్ధంగా ఉన్న సమాజాలు ఆ మేరకు నిండుగా ఎదుగుతాయి. అందువల్ల మన దేశం చాలానే ప్రయోజనం పొందింది. 'సాంకర్యం' అనే అసహ్యమైన బ్రాహ్మణీయ భావన తలనిండ ఎక్కించుకున్న వారికి ఇది రుచించకపోవచ్చు.

వాళ్ళను ఇక్కడి ప్రజలు తరిమి కొట్టారు అనడంలో అవాస్తవికతే కాక చారిత్రక అసంబద్ధత కూడా ఉంది. ఇవ్వాల్టి ఇండియా చిత్రపటాన్ని ఎప్పటినుండో ప్రజలు 'మనదేశం'గా అనుకుంటు న్నారనుకోవడం హాస్యాస్పదం. బ్రాహ్మణులలో ఎప్పటినుండో భరతభూమి, వేదభూమి, ఆర్యవర్తం మొదలయిన భావాలున్నాయి. వాళ్ళయినా దానికి భౌతికంగా ఈనాటి సరిహద్దులే ఇచ్చుకున్నారా అంటే అనుమానమే. కానీ ఇతర ప్రజలలో అటువంటి భావన వుండే అవకాశమే లేదు. ఎప్పటి మాటో ఎందుకు, ఈ రోజు కూడా గ్రామీణ ప్రజలు 'మనదేశం' అనే మాటకు రకరకాల అర్థాలు ఇచ్చుకుంటారు. ఒక్కొక్క ప్రాంతంలో ప్రజలు తమదిగా భావించే 'దేశానికి' ఒక్కొక్క ఊహాత్మక సరిహద్దు ఉంటుంది. పెద్దనదుల సమీపంలో నివసించే ప్రజలకు ఆ నదికి ఈవలనున్నది తమ'దేశం'. కొండల దగ్గర ఉండేవారికి ఆ కొండలకు ఆవలనున్నది పరాయి దేశం. ఆదివాసీ ప్రజలు తమ తెగ నివసించే ప్రాంతాన్ని తమ'దేశం' గా భావిస్తారు. 'దేశం' అనే మాటను ఆ అర్థంలోనే ప్రయోగిస్తారు.

దీనిని గుర్తించకుండా ఉండవలసిన అవసరం సంఘ్ పరివార్‌కు ఏముంది? ఇక్కడవారి రాజకీయ లక్ష్యాన్ని అర్థం చేసుకోవాలి. భారతదేశం ప్రపంచ రాజకీయాలలో ఒక పెత్తందారీ రాజ్యంగా తయారు కావాలి. ఇప్పుడు అమెరికా ఉన్నట్టు ప్రపంచంలో ఏ పెత్తందారీ రాజ్యమూ ఉండకూడదనుకునే వారు దేశభక్తి అనే భావనను దేశానికి భౌతిక బలసంపత్తిని కల్గించే భావనగా చూడరు. నిజానికి దేశభక్తి అనే భావనలోనే ఆ స్వభావం ఉందని దాన్ని అనుమానంగా చూస్తారు. కానీ భారతదేశం ఒక అగ్రరాజ్యం కావాలని కోరుకునే వారికి 'దేశభక్తి' ఒక శక్తివంతమైన సాధనం. ఏ దేశం మీదనయితే ప్రజలు అచంచలమైన మమేకతాభావం పెంచుకోవాలని వారు ఆశిస్తారో, ఆ దేశం ఈ రోజు ఒక చారిత్రక క్రమంలో ఏర్పడినదే తప్ప ఎప్పటినుండో ఒక భౌతిక వాస్తవికతగా గానీ ఒక మానసిక భావనగా గానీ ఉన్నది కాదంటే వారికి నచ్చదు. అందుకు భిన్నంగా ఇదే 'దేశం' ఎప్పటి నుండో ఉందనీ దానిపట్ల ప్రజలలో వీరభక్తి కూడా ఎప్పటినుండో ఉందనీ ప్రజలను నమ్మించడం వారి లక్ష్యానికి అవసరం. చరిత్రను తిరగరాయడానికి గల కారణాలలో ఇదొకటి.

హిందుత్వవాదుల సామాజిక లక్ష్యాన్నీ రాజకీయలక్ష్యాన్నీ కలిసి చూస్తే వారి మెదళ్ళలో ఉన్న భవిష్యత్ చిత్రాన్ని చూడగలుగుతాం. అది హైందవ సామాజిక పునాది పైన నిలబడిన భారత అగ్రరాజ్యం. హైందవ సామాజిక పునాది అంటే మధ్యయుగాలనాటి కులవ్యవస్థే ననుకొనక్కరలేదు.. పాతకాలపు కులవ్యవస్థ ప్రాతిపదికన ఆధునిక అగ్రరాజ్యాన్ని నిర్మించడం సాధ్యం కాదని వాళ్ళకు బాగానే తెలుసు. పైగా పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థ కల్పించగల సంపద వీళ్ళకెంత మాత్రం చేదు కాదు. అందుకే వాళ్ళకు గ్లోబలైజేషన్ కావాలి, దానికి అనువయిన ఆర్థిక సాంకేతిక వ్యవస్థలు, ప్రక్రియలు కావాలి. అక్కడ విదేశీ ద్వేషమేమీ లేదు. అయితే సాంఘిక జీవితం మాత్రం హైందవ విలువలు ప్రాతిపదికన ఉండాలి. ఇవి చాలా చక్కగా అతుకుతాయి కూడా. సాంకేతిక ఆధునికత, నిచ్చెన మెట్ల హైందవ సామాజిక విలువలు, అగ్రరాజ్యముల ప్రదర్శన, ఇదీ సంఘ్ పరివార్ ఊహించుకునే ఇండియా. వీరు ఆధ్యాత్మికత గురించి ఎంతగానయినా మాట్లాడనీ గాక, వీరి లక్ష్యం మాత్రం ఇదే.

దీనిని నిర్మించడానికి కావలసింది ద్వేషం, అసహనం, బలప్రయోగం, దౌర్జన్యం. ఆ విలువలు నిండిన దేశభక్తి జాతీయత యువతలో పెంచాలి. అందువల్ల తాము తిరగరాయాలనుకున్న చరిత్రలో

ద్వేషాన్నే చూడాలి, అసహనాన్నీ మృగప్రాయమైన బలాన్నీ మాత్రమే చూడాలి. వీళ్ళు భారత్‌గా భావించే భూభాగానికి బయటి నుండి వచ్చిన వాళ్ళు కేవలం ద్వేషంతోనే వచ్చారు. అణచివేద్దామనే వచ్చారు. ఇక్కడిప్రజలు వాళ్ళను ద్వేషంతోనే ఎదుర్కొన్నారు. బలప్రయోగంతో తరిమి కొట్టారు. వాళ్ళు ఇక్కడి జీవితానికి ఇచ్చిందేమీ లేదు, పుచ్చుకున్నదీ లేదు. ఇక్కడి ప్రజలు వారికి ఇచ్చిందీ లేదు, వారి నుండి పుచ్చుకున్నదీ లేదు.

ఈ అవాస్తవికమైన చిత్రాన్ని యువతకు ఇవ్వడం సంఘ్‌పరివార్ లక్ష్యానికి కావలసిన ద్వేషాన్ని కలిగించడానికి అవసరం. అంటే ఇది అబద్ధమని తెలిసీ వారు ఇస్తున్నారని కాదు. వాళ్ళ మెదళ్ళలో ఈ వికారం నిండి ఉంది. ఇస్లాం వ్యాప్తి మెడమీద కత్తి పెట్టి చేసిన మత మార్పిడుల ద్వారా జరిగిందనేది ఇటువంటి అబద్ధాలలో ఒకటి. అది వినేకొద్దీ, నమ్మేకొద్దీ హిందువులుగా పుట్టిన యువకుల మెదళ్ళలో ద్వేషం నిండుతుంది. ముస్లింల మీద ద్వేషంగా మొదలయినది ఒక సాధారణ ద్వేషభావంగా మారగలదు, నిలిచి పోగలదు. దానిని సాధారణ ద్వేష భావంగా ఎప్పటికీ నిలబెట్టడం సంఘ్ పరివార్ లక్ష్యాలకు అవసరం. అందుకే ముస్లింల పైన మొదలు పెట్టిన విద్వేష ప్రచారాన్ని క్రైస్తవం మీదికి తిప్పారు. మతపరమైన మైనారిటీలేకాక సామాజిక ఆర్థిక పీడనకు గురి అయిన ప్రజల ఆకాంక్షల మీద ఒక సార్వత్రిక నిరసనను హిందుత్వవాద ప్రచారం ఎప్పుడూ రాజేస్తూ ఉంటుంది.

మెడమీద కత్తి పెట్టి మతమార్పిడులు చేయాలని ప్రయత్నించిన ముస్లిం పాలకులూ ప్రముఖులూ మన దేశంలో లేకపోలేదు. పాలకుల మతంలోకి మారితే ఏవో ప్రయోజనాలు వస్తాయన్న ప్రలోభం వల్ల జరిగిన మత మార్పిడులు సహితం లేకపోలేదు. కానీ ఈ విషయాన్ని పరిశోధన చేసిన చరిత్రకారులందరూ చెప్పేదేమిటంటే బలప్రయోగం కన్నా, ప్రలోభాల కన్నా ఇస్లాం వ్యాప్తికి ఎక్కువ దోహదం చేసింది సూఫీ ప్రచారకుల బోధనలు. మంత్ర తంత్రాలతో రోగాలు నయం చేస్తూ హితబోధ చేస్తూ పేదరికంలో బతుకుతూ దైవ భావనను ప్రజలలో ప్రచారం చేసిన ఈ 'పీర్' ల దర్గాలు దేశంలో ఎక్కడబడితే అక్కడ కనిపిస్తాయి. ఎవరైన లెక్కబెట్టారో లేదో తెలీదుగానీ మనదేశంలో మసీదుల కంటే దర్గాలెక్కువనుకుంటాను. ఏ కట్టడం లేని 'దర్గా చెట్లు' బహుశా ఇంకా ఎక్కువేమో. ఇస్లాంను ప్రధానంగా ప్రచారం చేసిన పేద ఫకీర్ల హితబోధలకివి చిహ్నాలు. ఈ దర్గాలు, వాటిలో జరిగే పూజలు సనాతన ఇస్లాంకు నచ్చవు. వాటికి హిందువులు సహితం హజరుకావడం బ్రాహ్మణీయ హైందవానికి నచ్చదు. అయినా అవి జరుగుతూనే ఉంటాయి. హిందువులు సహితం పెద్ద సంఖ్యలో వాటికి హజరవుతూనే ఉంటారు. బ్రాహ్మణ పండితులు, ముస్లిం ఇమాంలు మాత్రమే ఉంటే ఈ రెండు మతాల మధ్య ద్వేషం మాత్రమే ఉండేదేమో. పాకిస్తాన్‌లో చరిత్రను ఆ విధంగానే చెప్తున్నారు. సంఘ్ పరివార్ రేపు తిరగరాయబోయే చరిత్రలో ఆ విధంగానే చెప్తారు. సామాన్య ప్రజలలో మతద్వేషం లేదని కాదు గానీ మరియు ఉన్నది ద్వేషం మాత్రమే కాదు. చరిత్రలో ఈ రెండు మతాల మధ్య ద్వేషం మాత్రమే ఉండిందంటూ చరిత్రను తిరగరాసే ప్రయత్నం అబద్ధపు ప్రయత్నమే కాగలదు. కష్టాలలో సేదదీర్చే రక్షకునిగా దేవుడిని చూపించే భావనే చరిత్రలో ఎప్పుడయినా వేగంగా ప్రచారం అయింది. అన్ని మతాలూ సామాన్య ప్రజలలో ఈ రకమైన దైవభావన ద్వారానే ఎక్కువ ప్రచారం పొందాయి. ఈ భావనలో ద్వేషానికి చోటు తక్కువ. అయినప్పటికీ సామాన్య ప్రజలలో పరమతద్వేషభావం లేకపోలేదు. దానికి గల కారణాలను విశ్లేషించడానికిది సందర్భం కాదు. గానీ ద్వేషమే ఏకైక భావన కాదని గుర్తించడం అవసరం. ఆ విషయం గుర్తించడమే సంఘ్ పరివార్ చరిత్ర కారులకు ఇష్టం లేదు.

మరీ మొరటుగా రాసిన సంఘ్ పరివార్ ప్రచురణలే కాదు, విషయ పాండిత్యానికి లోటు లేని

భారతీయ విద్యాభవన్ ప్రచురించిన 'భారత ప్రజల చరిత్ర, సంస్కృతి' అనే బహుళ సంపుటాల ఉద్గ్రంథం ఇచ్చే చారిత్రక అవగాహన కూడా ఇదే. ఇస్లాం, హైందవం ఎటువంటి సహజీవనం సాధ్యం కాని ఉత్తర దక్షిణ ధృవాలనే అభిప్రాయాన్ని చదువుకున్న వారిలో ప్రచారం చేయడంలో ఆ ప్రచురణ, దాని సంపాదకుడయిన ప్రముఖ చరిత్ర కారుడు ఆర్.సి. మజుందార్ విడిగా రాసిన రచనలు విశేషమైన పాత్ర నిర్వహించాయి. ముస్లిం రాజుల పాలన భారత చరిత్రలో చీకటి యుగమన్న అభిప్రాయం కూడా ఈ ప్రచురణల ద్వారా ప్రాచుర్యం పొందింది. ఇప్పటి పాఠ్యపుస్తకాలు ఈ దృక్పధాన్ని బోధించడం లేదని సంఘ్ పరివార్ అసంతృప్తి. దానిని సవరించాలన్నది వారి ఆరాటం. ఆ ఆరాటం ఫలితం ఏ విధంగా ఉంటుందో చూడాలంటే పాకిస్తాన్‌లో స్కూలు, కాలేజీ పిల్లలకు చరిత్ర పాఠాలు ఏ విధంగా చెప్తున్నారో చూస్తే చాలునని ఒక చరిత్ర కారుడు వ్యంగ్యంగా అన్నమాట అక్షర సత్యం. అక్కడ ఇదే అభిప్రాయాన్ని (రివర్స్‌లోనని వేరే చెప్పనవసరం లేదు) ఇప్పటికే అమలు చేస్తున్నారు.

కానీ నిజానికి బ్రాహ్మణ ఇతర పెత్తందారీ కులాల సంగతెమో గానీ శ్రామిక కులాల వారికి ఇస్లాం పట్ల వ్యతిరేకత ఉండవలసిన అవసరమేమీ లేదు. లేకపోగా, ఇస్లాం వారిని బలంగా ఆకర్షించిన దాఖలాలున్నాయి. మగవాళ్ళవరకు ఇస్లాం దేవుడి ముందు సమాన ప్రతిపత్తి కల్పిస్తుంది. హైందవ నిచ్చెన మెట్ల సమాజంలో దేవుడి ముందే (అంటే ధర్మం ముందే) మనుషులు అసమానులు. నిచ్చెన కింది మెట్ల మీద ఉన్నవారిని ఇస్లాం ఆకర్షించిందనడంలో సందేహం లేదు. ఎక్కువ భాగం ఆ ప్రజలే ముస్లింలయ్యారు. హైందవ చరిత్రకారులు ఇస్లాం ఆగమనం తదుపరి కాలాన్ని 'చీకటి యుగం' అంటే అనవచ్చును గానీ, ఈ ప్రజల జీవితాలకు మాత్రం కొంచెం వెలుగు వచ్చింది. మొదటి ఇస్లాం, తరువాత క్రైస్తవం, కులం కారణాంగా కరడుగట్టిన హైందవ సామాజిక వ్యవస్థను కొంతమేరకైనా ప్రజాస్వామీకరించడానికి తోడ్పడ్డాయి. అది చీకటి యుగం ఎట్లా అవుతుందో ఆ మాట ప్రయోగించేవారే చెప్పాలి.

అయితే హైందవ కులవ్యవస్థ ప్రయోగించిన అణచివేతను కొంత మేరకైనా సడలించే పాత్ర ఇస్లాం నిర్వహించిందని ఈనాటి 'సెక్యులర్' పాఠ్యపుస్తకాలు సహితం అనలేక పోతన్నాయి. ఆ అభిప్రాయం ఇప్పటికీ చరిత్ర పరిశోధకులు మాత్రం చదువుకునే పుస్తకాలను పరిమితం అయివుంది. ఈ ఒక్క విషయంలోనే కాదు, హిందుత్వ వాదుల దృక్పధంతో పోలిస్తే సెక్యులర్ గానే కనిపించే ప్రస్తుత విద్యా వ్యవస్థ ప్రాపంచిక అవగాహన ఏ విషయంలోనూ బ్రాహ్మణీయాన్ని బహాటంగా విమర్శించదు, వ్యతిరేకించదు. అంటరానితనం వంటి మరీ తీవ్రమైన దురాచారాలను విమర్శించే వారకే అది పరిమితం అయింది. 'లౌకికత' పరిమితులే ఈ విధంగా ఉంటే ఇంక సంఘ్ పరివార్ దృక్పధం పాఠ్య పుస్తకాలను లోబరచు కుంటే ఏం జరుగుతుందో ఊహించడం కష్టం కాదు.

శ్రామిక కులాలలో కూడా వ్యవసాయదారుల కంటే చేతి వృత్తుల వారు ఎక్కువగా ఇస్లాం వైపు ఆకర్షితులయ్యారు. దీనికి గల కారణమేమిటో పరిశోధించిన వారెవరైనా ఉన్నారేమో తెలీదు. అయితే 'ముస్లిం యుగం' అని దేన్నయితే హిందుత్వవాద చరిత్రకారులు పిలుస్తారో ఆ కాలంలో పట్టణప్రాంత వ్యవసాయేతర ఉత్పత్తి రంగంలో వచ్చిన అభివృద్ధితో దీనికేమైనా సంబంధం ఉండవచ్చు. బట్టలు, తివాచీలు ఇతర నేత సంబంధమైన ఉత్పత్తులు, అద్దకాలనూ గృహనిర్మాణం, గృహోపకరణాల ఉత్పత్తిలోనూ ఢిల్లీ సుల్తాన్ల కాలం నుండి గణనీయమైన అభివృద్ధి వచ్చింది. పశ్చిమాసియా నుండి, ఇరాన్ నుండి కొత్త సాంకేతిక ప్రక్రియలో ప్రయోగాలు దిగుమతి అయ్యాయి. పాలకులు ముస్లింలు కావడం వల్ల, వారికి ఆ ప్రాంతాలతో సంబంధాలుండడం వల్ల మన ఆర్థిక జీవితానికి ఈ మేలు జరిగింది. గృహనిర్మాణకళ నుండి సంగీతం, చిత్రలేఖనం దాకా అనేక రంగాలలో భిన్న సంప్రదాయాల

కలయిక కొత్త దనాన్ని తీసుకొచ్చింది. ద్వేషభావం వదిలి పెట్టి చూడగలిగితే భిన్న సంప్రదాయాల ప్రతిచర్య నాగరికతకు - కేవలం భౌతికంగానే కాదు, కళాసాంస్కృతిక రంగాలలోనూ ఆలోచనలలోనూ చేయగల మేలు కనిపిస్తుంది. మత, తాత్విక సంప్రదాయాల పైన కూడ ఈ ప్రభావం ఉంది. 12 వ శతాబ్దం తరువాత వచ్చిన భక్తి ఉద్యమాలలో బ్రాహ్మణీయ ఆలోచన రీతుల పట్ల వ్యక్తమైన నిరసన పైన ఇస్లాం ప్రభావం ఉంది. సిక్కుమతం కొన్ని విషయాలలో హైందవానికి సన్నిహితమైన దానిపైన ఇస్లాం ప్రభావం బలంగా ఉంది. ఆరకంగా మనది అనేక సంప్రదాయాలు కలిసిన ప్రాంతం కావడం మన నాగరికతను సుసంపన్నం చేసింది. ఇదంతా 'చీకటి'గా కనిపించేవారి మానసిక వికారానికి సానుభూతి చూపగల ఔదర్యం మనలో కొరవడకూడదుగానీ ఆ వికారాన్ని పాఠ్యాంశాలలో చేర్చి పిల్లల మనసులో మెదళ్లు పాడు చేస్తామంటే చూస్తూ ఊరుకోకూడదు.

పరిపాలనా వ్యవహారాలలో కూడా ఈనాటికీ మిగిలిపోయిన కొన్ని మార్పులు ఢిల్లీ సుల్తాన్ల కాలంలోనూ మొగలాయి పాలనలోనూ వచ్చాయి. అది వట్టి 'చీకటి యుగం' కాదనడానికి ఇది కూడా ఒక నిదర్శనం. ఆధునిక 'సంక్షేమరాజ్యం' భావన ఉనికిలోకి వచ్చేదాకా రాజ్యానికి ప్రజలతో ప్రధానంగా రెండే సంబంధాలుండేవి. ఒకటి పన్నులువసూలు చేయడం, రెండు శాంతి భద్రతలు నెలకొల్పడం. ఈ రెండు పనులు, కొంత క్రమబద్ధంగా చేసిన రాజ్యం మంచిది, విచ్చల విడిగా చేసిన రాజ్యం చెడ్డది. (అప్పుడప్పుడు చెరువులు తవ్వించిన, చెట్లు నాటించిన, రోడ్లు వేయించిన, సరాయిలు నిర్మించిన రాజ్యాలు లేకపోలేదుగానీ అవి అరుదయినవే).

పన్నుల వసూలుకూ శాంతి భద్రతల నిర్వాహణకూ ఒక క్రమ బద్ధకమైన యంత్రాంగము, నియమాలు ఏవీ లేకుండా ఆ అధికారాన్ని రాజు తన సామంతులకు, జాగీర్దార్లకు, నాయకులకు అప్పగించడం, వాళ్ళు విచ్చలవిడిగా దానిని వినియోగించడం ఒక నమూన కాగా, ఈ వ్యవహారాన్ని మొత్తం క్రమబద్ధం చేసికొన్ని నియమాలననుసరించి ఆ అధికారాన్ని నిర్వహించడం రెండవ నమూనా. దీనికోసమే ఇంగ్లండ్‌లో 'మాగ్నాకార్టా' ప్రకటన జరిగింది. మనదేశంలో అటువంటి హక్కుల ప్రకటన జరగలేదుగానీ రాజ్యామే తనకుతాను ఒక క్రమబద్ధమైన నిర్మాణాన్ని రూపొందించుకుంది. మౌర్యులు ప్రాచీనకాలంలో ఈ ప్రయత్నం కొంత చేసారు గానీ అది తరువాత అంతరించిపోయింది. తిరిగి ఢిల్లీ సుల్తాన్లలో ఒకడయిన ఫిరోజ్ తుగ్లక్ హయాంలో నిర్మాణయుతమైన పరిపాలనా వ్యవస్థ ఏర్పడి, షేర్‌షా అక్బర్‌ల కాలంలో స్థిరమైన రూపం తీసుకుంది. బ్రిటిష్ వాళ్ళు దానిని పెద్దగా మార్పులు లేకుండా కొనసాగించి స్వతంత్ర భారతానికి అందించారు. ఈ పరిపాలనా వ్యవస్థ (ప్రధానంగా రెవెన్యూ, పోలీసు, న్యాయ యంత్రాంగాలు) ఎంతగా మన జీవితంలో భాగమయిపోయిందంటే దానికి సంబంధించి మనం తెలుగులో (తెలంగాణాలోనే కాదు, ఆంధ్రలో కూడా) ఉపయోగించే మాటలన్నీ పర్షియన్ మూలంగల మాటలే. తాసీల్దారు, గుమాస్తా, శిస్తు, అమీన్, ఖర్చు, కిస్తు, తక్కావీ, ఖరీఫ్, రబీ, ఫసల్, మాఫీ ఇందుకు కొన్ని ఉదహరణలు. చివరికి అచ్చతెలుగు మాట అని చాలా మంది అనుకునే 'రైతు' అనేది కూడా పర్షియన్ నుండి రెవెన్యూ యంత్రాంగం వ్యవహారభాష ద్వారా తెలుగులోకి దిగుమతి అయిన మాటే. (వ్యవసాయదారుడికి అచ్చతెలుగు మాట కాపు. అదిప్పుడు ఒక కులాన్ని సూచించే మాట అయింది) చెప్పవచ్చిందేమిటంటే హిందుస్తానీ సంగీతం నుండి తహశీలు ఆఫీసుదాకా, ఉర్దూ భాష నుండి తివాచీ పరిశ్రమ దాకా 'చీకటి యుగం' అని పిలువబడే కాలంలో ఒక సంపన్నమైన మిశ్రమ సంస్కృతి రూపం తీసుకుంది. దానిని చూడలేక ఒకదానితో ఒకటి కలువలేని - ఎడముఖం పెడముఖంగా మాత్రమే ఉండగల - భిన్న సంస్కృతులు పరస్పరం సంఘర్షించుకున్న చీకటి కాలంగా మాత్రమే ఆ కాలాన్ని ఆర్.సి. మజుందార్ వంటి విద్యావంతులయిన చరిత్ర కారులే

హిందుత్వవాద భావజాలం ప్రభావంలో భావించగలిగారంటే, ఇంక అర్ధ నిరక్షరాస్యులయిన ఖాకీ నెక్కర్ మేధావుల చేతిలో పాఠ్యాంశాల భవితవ్యాన్ని పెడితే ఏం జరుగుతుందో ఊహించడానికే భయమవుతుంది.

వీర దేశభక్తిని సాధనంగా ఎంచుకున్న హిందుత్వ వాదానికి వీరుల చరిత్రలు అవసరం. చరిత్రలో వీరుల అన్వేషణ అవసరం. 'మన' వీరులను మరచిపోయి యువతను శక్తిహీనులు చేస్తున్నదని ప్రస్తుత విద్యావ్యవస్థ పైన వారి అభియోగం. చరిత్రనుండి ఆదర్శాలు ఎంచుకోవడంలో తప్పులేదు. యువతకు సరయిన విలువలు నేర్పడానికి అది అవసరం కూడా కావచ్చు. కానీ'వీరులు' ఎందుకు కావాలి? ఒక భౌతిక శక్తిగా భారతదేశాన్ని తీర్చిదిద్దే లక్ష్యముంటేనే కావాలి. మనది ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతి అని చెప్పుకునే వారే చరిత్ర కాడికొచ్చే సరికి 'వీరుల' అన్వేషణ చేయడం ఎందుకు?

ఆధ్యాత్మికత సంగతేమోగానీ మానవీయ విలువలు ప్రధానమనుకుంటు బుద్ధుడినీ, అశోకుడినీ కబీర్‌నూ ఒక మేరకు గాంధీనికూడా ఆదర్శంగా తీసుకోవచ్చు. పీడనను వ్యతిరేకించే పోరాట స్ఫూర్తి ప్రధానమనుకుంటే అల్లూరి సీతారామరాజునూ బిర్సా ముండానూ, భగత్ సింగ్‌నూ తీసుకోవచ్చు. కానీ హిందుత్వ వాదుల ఆదర్శచారిత్రక వ్యక్తులు వీరెవ్వరూ కారు. వారికి 'వీరులు' కావాలి. అది కూడా ఒక పెడ అర్థంలో మాత్రమే. ముస్లిం రాజుల పైన యుద్ధం చేసిన హిందూరాజులు ఆ 'వీరులు'. వెయ్యేళ్ళ చరిత్రను హిందువులు ముస్లింల పైన చేసిన విముక్తి పోరాటంగా చిత్రీకరించదలుచు కున్నారు. కాబట్టి శివాజీ, రాణాప్రతాప్, శ్రీకృష్ణ దేవరాయలు వగైరాలు వీరి 'వీరులు'. వీరంతా 'భారతదేశం' అనే దేశాన్ని భావించుకొని దానిని ముస్లిం పాలకుల నుండి 'విముక్తి' చేసే లక్ష్యాన్ని కలిగి ఉన్నారని నమ్మడం కష్టం. తాము హిందువులు, ఎదుటివారు ముస్లింలు అన్న స్పృహ వీరిలో లేదని కాదు. దానినివారి రాజ్యాధికార పోరాటంలో వాడుకోలేదని కూడా కాదు. కానీ ఈనాటి హిందుత్వ వాదుల దృక్కోణాన్ని వారికి అంటగట్టి, తమ రాజ్య విస్తరణకోసమో రక్షణ కోసమో వారు చేసిన యుద్ధాలలో 'దేశ విముక్తి' లక్ష్యాన్ని చూడడం అచారిత్రకం. నిజానికి హిందూ రాజులూ ముస్లిం రాజులూ ఒకరితో ఒకరు చేతులు కలిపి ఇతర హిందు రాజులపైన, ముస్లిం రాజులపైన యుద్ధాలు చేసిన సంఘటనలనేకం ఉన్నాయి.

మన-తన భావనకు హిందూ-ముస్లిం ప్రాతిపదిక ఆనాడు ఉండిన మాట వాస్తవమే. కానీ అదొక్కటే లేదు. ఈనాటికీ మన గ్రామాలలో ముస్లింలను అన్ని కులాలలతో పాటు ఒక కులంగా చూస్తారు. మన-తన భావనలో కులానికి స్థానం వున్నట్టే హిందూ - ముస్లిం భావనకు కూడా ఉంది, ఉండింది. అంతకు మించి దానినే సాంఘిక వర్గీకరణకు కేంద్రం చేసి హైందవ వీరులను సృష్టించడం చరిత్రను సహేతుకంగా అర్థం చేసుకోవడానికీ పనికి రాదు, రేపటి జీవితాన్ని సరిగ్గా తీర్చి దిద్దుకోవడానికీ పనికి రాదు. హిందుత్వవాదుల ఆధిపత్యవాద అజెండా కేమైనా పనికొస్తుందేమో. అసలు భారతదేశ చరిత్రను హిందూ యుగం (క్రీ.శ 11 వ శతాబ్దం దాకా), ముస్లిం యుగం. (అప్పటి నుండి బ్రిటిష్ పాలన నెలకొనే దాకా), బ్రిటిష్ యుగం అని వర్గీకరించడమే అశాస్త్రీయమనీ ముస్లిం రాజుల ఆగమనం అంతటి పునాది ప్రాయమైన మార్పేమీ తీసుకురాలేదనీ రొమిలాథాపర్ వంటి చరిత్రకారులు సవివరంగా వాదించి ఉన్నారు. ఆవచ్చిన మార్పు కూడా పూర్తిగా చెడ్డదే కాదు, విధ్వంసకరమైనదే కాదు అనిపైన చూసాం.

అన్ని రకాల అధ్యయనంలో చరిత్ర అధ్యయనానికొక ప్రత్యేకమైన స్థానం ఉంది. అది కావడానికి గతాన్ని గురించి చేసే అధ్యయనమేగానీ దానికి ప్రేరణ వర్తమానం నుండి భవిష్యత్తు నుండి వస్తుంది. వర్తమానాన్నీ భవిష్యత్తునూ మనం ఏ రకంగా ప్రభావితం చేయదలచుకున్న మన్నదాన్ని బట్టి గతం

వైపు చూసే మన దృష్టికోణం ఉంటుంది. దానికి తగిన విలువలనూ చారిత్రక ఆధారాలను ఆదర్శాలనూ చరిత్రలో మనం వెతుక్కుంటాము. ఆ కోణం నుండి చరిత్రను వ్యాఖ్యానించుకుంటాం. నిజాయితీగా వ్యవహరించదలుచుకుంటే ఏ భవిష్యతు ప్రయోజనాల కోసం మనం గతాన్ని అధ్యయనం చేస్తున్నామో ప్రకటించుకోవాలి.

దానితో బాటు అధ్యయన సంబంధమైన నిజాయితీ కూడా ఉండాలి. శాస్త్రీయ దృక్పథం ఉండాలి. మన దృష్టి కోణానికి (అది ఎంత గొప్పదయినా కానియ్యండి) పనికొచ్చే విషయాలనేకాక దానిని అబద్ధం చేయగల విషయాలను కూడా చూడాలి, విశ్లేషించాలి, అవసరమైతే ఆ వెలుగులో మన దృక్కోణాన్ని పునర్వ్యాఖ్యానించుకోవడానికి సిద్ధంగా ఉండాలి. అంతేకాక మనతో విభేదించే దృక్కోణాలను వక్రీకరించడమో తొక్కి పెట్టడమో కాకుండ సంవాదం ద్వారా వాటిని ఎదుర్కోవాలి. సంఘ్ పరివార్ తిరగ రాయదలచుకున్న చారిత్రక దృక్పథం విలువలు అమానవీయమైనవి, ప్రజా స్వామిక దృక్పధానికి అవాంఛనీయమైన భవిష్యత్ లక్ష్యం నుండి పుట్టినవి. కాగా, వారి అధ్యయన పద్ధతిలో శాస్త్రీయమైన నిజాయితీ శూన్యం.

దీనిపైన పోరాటం హిందుత్వవాదుల సామాజిక రాజకీయలక్ష్యాలపైన పోరాటం. ఈ దేశాన్ని తమ వికృతమైన ఆలోచనల నమూనాలో పునర్నిర్మించాలన్న వారి ప్రయత్నం మీద పోరాటం. ఇప్పటికే ప్రజాతంత్ర ఉద్యమాల బలహీనతల వల్ల వారు తమ అజెండాను చాలా వేగంగా ముందుకు తీసుకుపోతున్నారు. దానిని అడ్డుకునే ప్రయత్నానికి సంఘటిత రూపం ఇవ్వడం అవసరం, సమగ్రమైన ఆలోచన పైన దానిని నిలబెట్టడం అవసరం.

25 Years of PDSU
1974 - 1999
Silver Jubilee Celebrations

చరిత్ర పాఠాలపై కాషాయం నీడ

బాలగోపాల్